

Στο χωριό τού Όλοι Μαζί

Οι ιστορίες των μεταναστών που διέσχισαν τα σύνορα και έφτασαν στη Μυτιλήνη, οι αφηγήσεις των μυτιληνίων που ενεπλάκησαν στη δημιουργία του αυτοοργανωμένου ανοιχτού χώρου φιλοξενίας στις εγκαταστάσεις του πρώην ΠΙΚΠΑ. Διαδρομές ζωής τόσο διαφορετικές που διασταυρώνονται, διαπλέκονται για λίγες μέρες και μετά χωρίζουν ξανά, υφαίνοντας χώρους και πρακτικές συνύπαρξης και αλληλεγγύης, αμφισβητώντας τα σύνορα της «Ευρώπης Φρούριο».

ΠΙΚΠΑ Μυτιλήνη 2012

Αύγουστος Επιχείρηση «Ξένιος Ζευς» στο κέντρο της Αθήνας, ενίσχυση της αστυνομικής δύναμης στον Έβρο με 2000 αστυνομικούς, φράχτης, αρχίζουν να φτάνουν λίγοι μετανάστες ξανά στη Μυτιλήνη. Κρατούνται στα αστυνομικά Τμήματα. Πρόκειται κυρίως για Αφγανούς, Σύριους αλλά και Ιρανούς, Παλαιστίνιους, Σομαλούς και υπήκοους άλλων Αφρικανικών κρατών.

Σεπτέμβριος Οι αφίξεις στη Μυτιλήνη έχουν μαζικοποιηθεί και σταθεροποιηθεί, οι μετανάστες στοιβάζονται στα αστυνομικά Τμήματα όλου του νησιού, η κράτηση είναι πολυήμερη και άθλια. Κρατητήρια που χωράνε 25 ανθρώπους φιλοξενούν πάνω από 100. Ανάμεσά τους μικρά παιδιά, έγκυες γυναίκες, ανήλικοι και ευάλωτες περιπτώσεις. Μηδενικές δυνατότητες άσκησης του δικαιώματος στο άσυλο. Όποιος επιχειρήσει να υποβάλει αίτημα κρατείται μέχρι και 18 μήνες.

Η Δικτύωση πολιτών το Χωριό του όλοι μαζί προτείνει στις αρχές την δημιουργία ενός ανοιχτού Χώρου Πρώτης υποδοχής προσφύγων στις κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ που ανήκουν πια στον Δήμο Μυτιλήνης. Την λειτουργία του αναλαμβάνουν να υποστηρίζουν εθελοντές. Ένα απίστευτο μπαλάκι ευθυνών αρχίζει ανάμεσα στις αρχές. Δήμος και αστυνομία πετάνε ο ένας την ευθύνη στον άλλο.

Οκτώβριος Οι αστυνομικές αρχές δίνουν την δική τους απάντηση στα άθλια, ασφυκτικά γεμάτα κρατητήρια και στον φόρτο εργασίας που αποτελούν για αυτούς οι πρόσφυγες. Αφήνουν ασύλληπτους δεκάδες ανθρώπους εξαθλιώνοντάς τους και εκθέτοντάς τους σε κίνδυνο. Οι πρόσφυγες αν δεν συλληφθούν δεν μπορούν να πάρουν το υπηρεσιακό σημείωμα των 30 ημερών για να μπορέσουν να ταξιδέψουν στην Αθήνα. Απελπισμένοι βρίσκουν καταφύγιο στα πάρκα της πόλης και σε εγκαταλειμμένα κτίρια, θύματα εκμετάλλευσης διακινητών και υπό την απειλή φασιστικών επιθέσεων.

Νοέμβριος Οι καιρικές συνθήκες γίνονται δραματικές για όσους αναγκάζονται για μέρες να ζουν στον δρόμο. Μια από τις πολλές ομάδες αστέγων καταλήγει στο λιμάνι της πόλης όπου οδηγείται από το ίδιο βαν της αστυνομίας και εγκαταλείπεται. Εντοπίζεται το βράδυ από κλιμάκιο των γιατρών χωρίς σύνορα και πολιτών που συμμετέχουν στην δικτύωση του Χωριού του όλοι μαζί. Ανάμεσά στα 23 άτομα 2 έγκυες γυναίκες και δυο μικρά παιδιά. Έχει αρχίσει να βρέχει, το κρύο είναι τσουχτερό. Την πρώτη μέρα μεταφέρεται μια έγκυος στο νοσοκομείο, παρέμβαση σωτήρια για την ίδια και το παιδί της. Οι υπόλοιποι διανυκτερεύουν μέσα στο κρύο. Το βράδυ δέχονται ρατσιστική επίθεση με πέτρες από διερχόμενο αυτοκίνητο. Μία έγκυος γυναίκα χτυπιέται στο κεφάλι. Μέλη του Χωριού του όλοι μαζί μένουν δίπλα σε αυτήν την ομάδα για 3 μέρες έως ότου το λιμενικό αποφασίσει να τους συλλάβει και να τους βάλει στα άθλια κοντέινερ που διατηρούσε στο λιμάνι.

Τέλος Νοέμβρη

Άστεγοι μετανάστες βρίσκονται σε πάρκα και δρόμους της πόλης, μια ομάδα από 60 άτομα περνάνε 2 νύχτες έξω από το δημοτικό θέατρο, πολίτες σπεύδουν να τους συμπαρασταθούν με τον φόβο του κρύου και των ρατσιστικών επιθέσεων. Το κύμα συμπαράστασης μεγαλώνει. Οι αρχές, υπό την πίεση της κοινωνίας, την επιδείνωση των καιρικών συνθηκών αλλά και επισκέψεις από Διεθνείς οργανισμούς που κάνουν αναφορές για τις συνθήκες διαβίωσης των προσφύγων στην χώρα μας, δίνουν την άδεια στα μέλη της δικτύωσης να λειτουργήσουν άτυπα τις κατασκηνώσεις του ΠΙΚΠΑ ως ανοιχτό χώρο φιλοξενίας βραχείας διαμονής.

1^η Μέρα ΠΙΚΠΑ

Πριν ακόμα ανοίξει ο χώρος και ενώ εθελοντές καθαρίζουν μεταφέρονται στο ΠΙΚΠΑ με αυτοκίνητα πολιτών αλλά και με το Βαν της αστυνομίας περίπου 70 άτομα.

Βασικά αιτήματά μας προς τις αρχές ώστε να μπορέσουμε να στηρίξουμε το εθελοντικό αυτό εγχείρημα ήταν από την πρώτη στιγμή οι ταχύρρυθμες διαδικασίες έκδοσης υπηρεσιακών σημειωμάτων ώστε να μην συσσωρεύονται οι άνθρωποι στο ΠΙΚΠΑ για μέρες και η υλική στήριξη από την υπηρεσία πρώτης υποδοχής του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη που διέθετε τρόφιμα, φάρμακα, ρούχα, είδη πρώτης ανάγκης για αυτό ακριβώς τον σκοπό από κονδύλια που παραμένουν αδιάθετα στο Υπουργείο.

3 εβδομάδες λειτουργίας

Λειτουργήσαμε το ΠΙΚΠΑ 3 εβδομάδες με τρόπο υποδειγματικό, μόνο με τις δυνάμεις των εθελοντών και τις προσφορές των πολιτών του νησιού. Καμία στήριξη δεν δόθηκε από την πολιτεία μετά την παραχώρηση του χώρου από τον Δήμο Μυτιλήνης.

Στις παρεμβάσεις μας προς τις αρχές και στην δημοσιοποίηση των προβλημάτων οι αρχές αντέδρασαν με μαζικές συλλήψεις προσφύγων, το άδειασμα του χώρου του ΠΙΚΠΑ και την προφορική εντολή να μην φιλοξενηθεί κανείς πια εδώ. Εμείς δεν πήραμε εντολή από κανέναν να ανοίξουμε το ΠΙΚΠΑ και δεν θα δεχτούμε καμία εντολή για το κλείσιμό του όσο η εξαθλίωση της κράτησης συνεχίζεται.

Μέρες μετά την αποχώρηση των προσφύγων πολίτες έφταναν στο ΠΙΚΠΑ για να φέρουν φαγητά και ρούχα. Πολλά από αυτά μεταφέρθηκαν στην αστυνομία αλλά με μεγάλη έκπληξη διαπιστώσαμε ότι κάποια δεν έφτασαν ποτέ στους πρόσφυγες. Τι απέγιναν? Οι αρχές πετάνε στα σκουπίδια την αλληλέγγυα προσφορά μιας ολόκληρης κοινωνίας και αυτό δεν θα το επιτρέψουμε.

Η ιστορία που θα πω ξεκινάει μια Τετάρτη απόγευμα που ήταν μαζεμένο το «Χωριό του Όλοι Μαζί» και συνεδρίαζε και μας πήραν τηλέφωνο, μας είπαν ότι έριξαν πέτρες σε κάποιες εγκύους που είχαν ξενυχτήσει έξω, στο δρόμο, μαζί με άλλους πρόσφυγες σε μια ομάδα 23 ατόμων. Οπότε ανέλαβε δράση το χωριό, αναγκαστικά. Από την αρχή, αυτή η ομάδα περίμενε έξω από την αστυνομία, να συλληφθεί, και τους έβαλε η αστυνομία μέσα στην κλούβα και τους πήγε στο λιμάνι για να είναι στην δικαιοδοσία του λιμενικού? Το λιμενικό όμως δεν τους συνέλαβε και έγινε όλη αυτή η ιστορία. Κάποιος έξυπνος πήγε και πέταξε 3 πέτρες και η μια χτύπησε την έγκυο. Και έγινε ντόρος. Είπαμε πια ότι ή θα τους συλλάβει το λιμενικό ή θα πάμε να κάνουμε μια κατάληψη σε ένα κτήριο και θα τους βάλουμε μέσα, βρήκαμε το κτήριο, μπήκαμε μέσα να δούμε αν μπορεί να γίνει, είχε νερό, μόνο το ρεύμα έλειπε. Βράδυ στείλαμε πάλι μια επιτροπή να ξαναπάει στο λιμενικό και λέει το λιμενικό δέχεται να τους πάρει αλλά δεν έχει φαγητό. Και τότε μπήκε η ιδέα εσείς στέγη, εμείς φαγητό. Και έτσι έγινε, αποφάσισαν να τους συλλάβουν και εμείς θα πηγαίναμε το φαγητό, το βραδινό γιατί το μεσημεριανό το έδινε το μοναστήρι του Κύριλλου. Έτσι ξεκίνησε αυτή η ιστορία και στα 51 μου χρόνια παρά λίγο να κάνω και κατάληψη.

Βασιλική

Αυτό που πραγματικά έχει μείνει στο μυαλό μου είναι από το βράδυ που πιάσαμε το λιμενικό να τους βάλει στα κοντέινερ για να μην περιμένουν έξω. Η πρώτη μου επαφή μαζί τους ήταν μια παρέα από την Σομαλία, μια παρέα δύο άντρες και κάποιες γυναίκες, που ήταν πάρα πολύ κατηφής, δηλαδή στεναχωρημένοι, δεν διασταύρωναν τα βλέμματα μαζί μου, ήταν η πρώτη μέρα που τους πήγαμε φαγητό. Και όταν τους βάλαν στα κοντέινερ ήταν χωριστά άντρες και γυναίκες, σε άθλιες συνθήκες βέβαια. Όταν πήγα να τους δω μίλησα πρώτα στις γυναίκες και μετά πήγα να πω ένα γεια στους άντρες. Και κάπου εκεί ενδιάμεσα, είδα αυτόν τον νεαρό που δεν είχε καμιά έκφραση στο πρόσωπό του, όπως άνοιξε η πόρτα είδε τη γυναίκα του ή την κοπέλα του, δεν ξέρω, από το άλλο κοντέινερ και θυμάμαι το χαμόγελό του και πως έλαμψαν τα μάτια του μέσα από τα σίδερα. Αυτή η επαφή είναι που μου έχει χαραχτεί στη μνήμη.

Ευγενία

Ερχομαι από την Τανζανία και είμαι 17 χρονών. Ξέρεις στην Αφρική, στις περισσότερες χώρες, ακόμα και αν υπάρχει κυβέρνηση, οι άνθρωποι δεν ζουν ευτυχισμένα, όπως εδώ. Έτσι, αν μου ζητήσεις να σου πω, πώς ήταν στο σπίτι μου και πώς είναι εδώ, θα απαντήσω ότι εδώ είναι καλύτερα, παρόλο που η οικογένειά μου είναι πίσω. Είμαστε εδώ για να κάνουμε τα πράγματα στη ζωή μας καλύτερα. Εγώ ήθελα να σπουδάσω, μου άρεσε η φυσική γεωγραφία και τα μαθηματικά αλλά δεν μπορούσα να τελειώσω εκεί έτσι ήρθα να σπουδάσω εδώ. Και μετά θα πάω πίσω να βοηθήσω την οικογένειά μου.

Εδώ έχουμε προβλήματα όταν ερχόμαστε. Η χειρότερη στιγμή για μένα ήταν όταν περνάγαμε τη θάλασσα και η βάρκα μας άρχισε να βάζει νερά. Όταν φτάσαμε στη στεριά ήταν δάσος με μεγάλα βουνά. Εκεί χαθήκαμε με τον φίλο μου από την Τανζανία. Βρήκα έξι Αφγανούς και τους ακολούθησα, ήμουν ο έβδομος. Αλλά αυτοί έφυγαν και με άφησαν και έμεινα πάλι μόνος. Ρώτησα έναν έλληνα που βρήκα στο δρόμο και μου έδειξε προς τα πού να πάω. Ευχαριστώ αυτόν τον άνθρωπο. Βγήκα σε ένα δρόμο, είδα ένα αυτοκίνητο. Έκανα νόημα να σταματήσει αλλά ήταν μια γυναίκα και δεν σταμάτησε. Το επόμενο αυτοκίνητο σταμάτησε και ήταν ένας γιατρός. Με πήγε στο νοσοκομείο γιατί δεν ένιωθα καλά. Εκεί ήμουν τελείως μόνος, δεν είχα κανένα συγγενή ή φίλο, ένιωθα τόσο άσχημα σε αυτό το νησί, δεν ήταν όπως το είχαμε φανταστεί. Πρέπει να φύγουμε με ένα πλοίο αλλά δεν μπορούμε να μπούμε στο πλοίο χωρίς χαρτιά. Σε αυτές τις συνθήκες κανείς δεν καταλαβαίνει ποιος είσαι. Αυτό δεν μπορούσαμε να το φανταστούμε.

Αλλά ευχαριστώ το θεό που βρέθηκε αυτός ο γιατρός, μου έκανε ερωτήσεις, μου μίλησε. Μετά πήγε στο σπίτι του. Πιθανά με ξέχασε αλλά εγώ δεν θα τον ξεχάσω ποτέ. Μετά

ήρθε στο νοσοκομείο ένας αστυνομικός και με έφερε στο ΠΙΚΠΑ. Εδώ βρήκα τους φίλους μου και τους γνωστούς μου από το ταξίδι. Εδώ βρήκα ανακούφιση. Είναι ωραία εδώ, αυτός ο χώρος των εθελοντών, είναι καλός, σας ευχαριστούμε όλους. Με αυτές τις συνθήκες κάποιος γίνεται δυνατός παρόλο που είναι ακόμα νέος.

Μπόμπ

Εγώ είμαι ο Τζαμάλ και θέλω να σας πω μια ιστορία από το ταξίδι μου που ξεκίνησε πριν από 5,5 μήνες από τη Σομαλία. Θα σας πω πώς πέρασα από την Τουρκία στη Μυτιλήνη. Στην αρχή ήμουν στη Σμύρνη και μετά από την παραλία πήραμε ένα πλαστικό βαρκάκι αλλά άρχισε να βάζει νερά. Και, επειδή δεν είχαμε τίποτα άλλο, αρχίσαμε να χρησιμοποιούμε τα παπούτσια μας για να σπρώχνουμε το νερό έξω από το βαρκάκι. Όλη τη νύχτα αυτό κάναμε, ήμασταν 39 άνθρωποι και η βάρκα ήταν τόσο μικρή. Ήταν ένα θαύμα που επιζήσαμε. Στις 6:30 το πρωί βγήκαμε στη στεριά και περπατήσαμε μέχρι την πόλη. Αρχίσαμε να ρωτάμε τους ανθρώπους πώς να φύγουμε και πού να πάμε αλλά κανένας δεν μας βοηθούσε. Η αστυνομία μας έδιωξε και μας είπε να πάμε στο ΠΙΚΠΑ. Είχε φτάσει 2:00 το μεσημέρι και ήμασταν ακόμα νηστικοί και με τα βρεγμένα ρούχα από το ταξίδι. Τότε συναντήσαμε έναν πολύ καλό άντρα, του οποίου το όνομα δεν γνωρίζω και λυπάμαι για αυτό. Αυτός ο άντρας τηλεφώνησε στην Ανθή, η οποία ήρθε με το αυτοκίνητό της, μας μίλησε και πήρε και άλλους ανθρώπους και ήρθαν με αυτοκίνητα και μας πήγαν στο ΠΙΚΠΑ. Τους ευχαριστούμε όλους μέσα από την καρδιά μας.

Jamal

Εγώ ήρθα την Τρίτη και μπήκα κατευθείαν στα βαθεία. Ήρθαμε το πρωί εδώ και περίπου το απογευματάκι μάθαμε πως έχουν φτάσει και άλλοι μετανάστες στο Μανταμάδο με βάρκα. Και έρχονται αυτή τη στιγμή περπατώντας προς τη Μυτιλήνη, προσπαθώντας να βρουν το ΠΙΚΠΑ. Και ξεκινήσαμε με το Γιώργο να πάμε, μήπως τους πετύχουμε στο δρόμο, να δούμε πόσο είναι, τι γίνεται και τα λοιπά. Εγώ δεν ήξερα πόσο μακριά είναι, και συνειδητοποίησα ότι είναι καμιά 30αριά χιλιόμετρα μακριά. Κάποια στιγμή πηγαίναμε, πηγαίναμε και φτάνουμε σε ένα σημείο του δρόμου, τελείως σκοτεινό, χωρίς κανένα χωριό δίπλα και αρχίσαμε να τους βλέπουμε, να φτάνουν μέσα στη νύχτα, να περπατάνε, αρκετός κόσμος, καμιά 30αριά, αλλά σπασμένοι σε ομάδες, λίγοι πιο μπροστά, άλλοι πιο πίσω, πολλές οικογένειες με παιδιά πολύ ταλαιπωρημένοι, οι οποίοι όλοι μας ρωτάγανε πόσο μακριά είναι ακόμα το καμπ. Λέω στο Γιώργο να πάρουμε κανέναν, δεν ξέρω, λέει, είναι και παράνομο να τους μετακινήσουμε, δεν ξέρω αν πρέπει, δεν κάνει και να τους σπάσουμε. Κάποια στιγμή αρχίζει να βρέχει πολύ και πετυχαίνουμε μια οικογένεια καθισμένοι στη μέση του δρόμου, το μικρό κλαίει, ο πατέρας είναι σε άθλια κατάσταση, του τρίβει τα πόδια, αυτό τα έχει παίξει εντελώς από το περπάτημα, η μάνα είναι επίσης σε κακή κατάσταση και δίπλα τους κάθεται άλλη μια οικογένεια με μια έγκυο. Μου λέει ο Γιώργος τους παίρνουμε, δεν υπάρχει περίπτωση, δεν γίνεται να τους αφήσουμε εδώ πέρα. Τους δίνουμε και κάτι σουβλάκια που είχαμε πάρει να φάμε εμείς, έφαγε το μικρό, τους βάζουμε μέσα, μιλάμε και με τους υπόλοιπους, βάζουμε τις 3 γυναίκες, το παιδί τους και τον Αμίρ τον οποίο τον παίρνω στα πόδια μου γιατί δεν χωρούσε αλλού. Μου λέει η μαμά του "θα τον πάρετε εσείς?", εντάξει, δεν μιλαγαν αγγλικά, ήταν λίγο με τη γλώσσα του σώματος η επικοινωνία

και τον βάζω και κάθεται πάνω μου. Με το που ξεκινάμε, βάζουμε και το καλοριφέρ, και τον νιώθω, ξέρεις, αυτό που αφήνεται και πέφτει στο πλάι, και κοιμάται. Και όπως του είχα πιάσει το χεράκι του να δω αν είναι ζεστό, μου έσφιγγε και λίγο το χέρι. Δεν έχω ζήσει πιο συγκλονιστικό πράγμα στη ζωή μου. Δηλαδή είχαμε ταλαιπωρηθεί, ήμασταν βρεγμένοι, τα πόδια μου ήταν μούσκεμα, είχα ξυπνήσει από τις πέντε το πρωί, και αυτό που έγινε ήταν η αποζημίωση, όχι για τη μέρα αλλά για τη χρονιά.

Maviva

Ηταν μια από τις γυναίκες που έφτασε το βράδυ, ήταν παγωμένη, τα ρούχα της βρεγμένα και κάθισε εκεί που είχαμε την κουζίνα, της φτιάξαμε ένα τσάι και προσπαθήσαμε να τη ζεστάνουμε, βρήκαμε και λίγα στεγνά ρούχα. Αυτή ήταν έγκυος και ήρθε με το ένα από τα παιδιά της, ο άντρας της είχε μείνει πίσω, κάπου στο Μανταμάδο και ερχόταν με τα πόδια. Και αυτή η γυναίκα μέσα στην αγωνία της, μόλις είχε φτάσει, δεν ήξερε που είναι ο άντρας της, έβγαλε από την τσέπη της ξηρούς καρπούς και σταφίδες και έβγαλε και μας κέρασε εμάς, ένας άνθρωπος που δεν έχει τίποτα ήρθε και κέρασε εμάς. Εντάξει, ήταν μια στιγμή που μου έχει μείνει.

Maria

Το πρώτο βράδυ που έφτασα στο ΠΙΚΠΑ γνώρισα μια νέα Αφγανή. Ήταν έγκυος και είχε και ένα μικρό παιδάκι, περίπου 2 χρονών.

Ήταν πάρα πολύ στεναχωρημένη και έμαθα ότι κάποιοι με αυτοκίνητο τη συνάντησαν στο δρόμο να περπατάει από το Μανταμάδο, πήραν με ένα αυτοκίνητο τις γυναίκες μαζί με τα παιδιά αλλά δεν χώραγαν και οι άντρες. Έτσι τους άφησαν πίσω για να πάνε να τους πάρουν μετά. Όταν επέστρεψαν όμως, δεν τους βρήκαν στο δρόμο. Η γυναίκα έκλαιγε γιατί πίστευε ότι ο άντρας της χάθηκε. Όσο και αν προσπαθούσαμε να την παρηγορήσουμε ότι θα βρεθεί, δεν ωφελούσε. Την άλλη μέρα ξεκίνησε πάλι ένα αυτοκίνητο να ψάχνει τον άντρα της και πραγματικά τον βρήκανε να περπατάει στο δρόμο. Η γυναίκα, όταν τον είδε, δεν πίστευε στα μάτια της. Και ο άντρας της, ο Ruhol, αργότερα μοιράστηκε μαζί μας την εμπειρία του από εκείνο το βράδυ.

Μαρίλυ

Α Έρχομαι από το Αφγανιστάν και θέλω να πάω στη Γαλλία. Φτάνοντας στη Μυτιλήνη και αφού είχαμε περπατήσει 7 ώρες στη βροχή κρυώναμε πολύ, είδαμε μια εκκλησία και μπήκαμε μέσα. Μετά από λίγο ήρθε μια γυναίκα, προσευχήθηκε, άναψε ένα κερί και μετά έφυγε. Μετά από λίγο ήρθε ένας άντρας με ταξί. Του είπαμε θέλουμε να πάμε στη Μυτιλήνη, μας είπε πως στοιχίζει τόσα λεφτά και εμείς του είπαμε πως δεν έχουμε λεφτά. Ο ταξιτζής είπε, τότε να μείνετε εδώ, στην εκκλησία. Μας έφερε φαγητό, ρούχα, κουβέρτες, τα πάντα, εκεί στη εκκλησία. Δεν το πίστευα ότι υπάρχουν στην Ελλάδα τέτοιοι άνθρωποι. Ότι είναι τόσο πρόθυμοι να βοηθήσουν, ότι θα μας έφερναν φαγητό, ρούχα, παπούτσια, παντελόνια, πουλόβερ. Πίστευα ότι θα μας πέταγαν έξω από την εκκλησία. Ακόμα μας ρώτησε τι θέλουμε να φάμε, του είπαμε ότι δεν τρώμε χοιρινό

και μας έφερε κοτόπουλο. Αυτή ήταν η πιο όμορφη εμπειρία μου στο ταξίδι. Και σας ευχαριστώ που μπορώ να μένω εδώ στο ΠΙΚΠΑ και μου προσφέρετε τα πάντα.

Ρούχολα

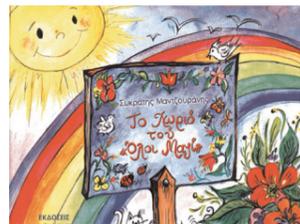

Α Φεύγοντας από τη Μυτιλήνη ταξίδεψα στο ίδιο πλοίο με 3 οικογένειες Αφγανών. Φτάνοντας στον Πειραιά περπατήσαμε μαζί μέχρι το σταθμό του τρένου. Θελαν να πάνε στο κέντρο. Ήταν τόσο χαρούμενοι που είχαν φτάσει στην Αθήνα. Ένας που μιλούσε καλύτερα αγγλικά, μαθηματικός στη χώρα του, μου έλεγε «τώρα επιτέλους θα είμαστε ελεύθεροι». Αναρωτιόμουν αν θα βρουν αυτό που ψάχνουν ή θα τους κυριεύσει ο φόβος και η απογοήτευση. Ένα μικρό κοριτσάκι που ήταν δίπλα μου κοιτούσε σα μαγεμένη τα κτήρια, τους δρόμους, τα αυτοκίνητα, τους ανθρώπους. Όταν μπήκαμε στο τρένο έκατσε δίπλα μου, πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και ένας πλανόδιος με ακορντεόν, μεγάλος άνθρωπος, έπαιζε παραδοσιακά κάλαντα. Έδωσα στη μικρή κάτι ψιλά να του δώσει, αυτός της είπε «θα παίξω στο γάμο σου», δεν καταλαβαίνει ελληνικά του έγενεσα, πες της το, επέμενε αυτός. Η γυναίκα που καθόταν δίπλα σχημάτισε ένα στεφάνι με τα δάχτυλά της για να δείξει στη μικρή το γάμο. Αυτή κοίταζε απορημένη, το τρένο, τα κτήρια, τους ανθρώπους.

Όλγα

Στον κόσμο:
Έχω δει τόση λύπη
Που ακόμα και ο κόσμος μου λέει: σταμάτα
Είμαι τόσο γεμάτος
Που δεν μπορώ να δω τη λύπη στο πρόσωπό σου πιά.
Το πρόσωπό μου μπορεί να φαίνεται νεότερο,
Αλλά δεν είμαι νέος πια,
Είμαι ηλικιωμένος.

Το σημείωμα αυτό βρέθηκε στο ΠΙΚΠΑ σε ένα δέντρο,
την Παρασκευή 21 Δεκ. 2012, αφού όλοι οι πρόσφυγες είχαν φύγει.

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» αποτελεί ένα δίκτυο 27 διαφορετικών οργανώσεων της Μυτιλήνης το οποίο, έχοντας αρχικά ως βάση τις ήδη υπάρχουσες δομές αλληλεγγύης στην τοπική κοινωνία, επιδιώκει τη διεύρυνση και το συντονισμό τόσο των ομαδικών όσο και ατομικών προσπαθειών, με σκοπό να προωθήσει την κοινοτική αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και στήριξη, να επαναφέρει στο κέντρο της καθημερινότητας την κοινότητα, με δράσεις που αφορούν την υγεία, τη σίτιση, την ανταλλακτική οικονομία, τη στήριξη των μεταναστών, την εκπαίδευση, το περιβάλλον και πολλά άλλα. Για περισσότερα:

Το «Χωριό του Όλοι Μαζί» πήρε το όνομά του από το παραμύθι του Μυτιληνιού συγγραφέα Σωκράτη Μαντζουράνη, ένα παραμύθι που μιλάει για έναν κόσμο που βασίζεται σε διαφορετικές αξίες και το αφήνει «κληρονομία» στον εγγονό του. Όπως γράφει ο ίδιος ο συγγραφέας σε άρθρο του στο Δρόμο της Αριστεράς: «Συντρόφια, σας ζηλεύω και σας χαίρομαι και κρυφοκαμαρώνω που με διαλέξατε για «νονό» της σπουδαίας προσπάθειάς σας. Εύχομαι να αποδείξετε πως Το χωριό του Όλοι Μαζί, δεν είναι απλά ένα παραμύθι.»

Το χωριό του Όλοι μαζί

<http://xoriooloimazi.blogspot.gr/>

<http://lesvos.w2eu.net> • <http://migrant.diktio.org/>